

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.720 van 12 september 2016
in de zaak A. 220.190/XIV-37.183**

In zake: Musa Cham PA-MATARR
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kati Verstrep
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 september 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, “tot beëindiging van de voogdij [...] genomen op 30 augustus 2016 en niet ter kennis gegeven aan verzoeker”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2016, om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bobber Loos, die *loco* advocaat Kati Verstrepen verschijnt voor verzoeker, en advocaat Jari Vrebos, die *loco* advocaat Stefaan Verbouwe verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker komt op 17 april 2016 België binnen en dient op 18 april 2016 een asielaanvraag in. Hij verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 12 januari 1999.

De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over verzoekers leeftijd. In het Universitair Ziekenhuis St.-Rafaël (KU Leuven) ondergaat verzoeker op 26 april 2016 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt. De conclusie van de leeftijdsschatting luidt: “Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat [verzoeker] op datum van 26-04-2016 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger.[...]”

3.2. Op 30 augustus 2016 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van [verzoeker] van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing”.

Dit is de bestreden beslissing. Ze is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat op 18 april 2016 [verzoeker] verklaart geboren te zijn op 12 januari 1999, te Brufut, Gambia;

Overwegende dat op 18 april 2016 de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene directie dienst Vreemdelingenzaken, betrokkene heeft gesignaleerd bij de dienst Voogdij;

Overwegende dat de dienst Voogdij op 16 april 2016 de betrokkene onder zijn hoede heeft genomen;

Overwegende dat de dienst Vreemdelingenzaken op 18 april 2016 twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene heeft geuit;

Overwegende dat de dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 26 april 2016 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar;

Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: ‘Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat [verzoeker] op datum van 26-04-2016 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. immers eens de wijsheidstanden volgroeid zijn zal ook met toenemende leeftijd deze methode de werkelijke leeftijd onderschatten aangezien geen verdere veranderingen radiologisch optreden. Vandaar het belang van de radiografie van het sleutelbeen.’

Overwegende dat op 27 juni 2016 betrokkene volgende documenten voorlegt aan de dienst Voogdij:

- een Gambiaans geboortecertificaat, afgegeven op 21 december 2015 in Brufut, Gambië, dat vermeldt dat hij geboren is op 12 januari 1999 en dat deze geboorte geregistreerd werd op 21 december 2015;

- een kopie van een Gambiaans paspoort, afgeleverd op naam van betrokkene op 9 maart 2016 in Banjul, Gambië, dat vermeldt dat hij geboren is op 12 januari 1999.

Overwegende dat het medisch onderzoek door de wet is ingesteld als ultiem bewijsmiddel om de al dan niet minderjarigheid van de betrokkene te achterhalen. Bovendien hebben zelfs authentieke documenten conform artikel 30 Wetboek Internationaal Privaatrecht geen bewijskracht indien ze niet gelegaliseerd zijn. Voorts volgt uit artikel 28 van het W.I.P.R. dat de bewijskracht van authentieke documenten niet verder reikt dan een vermoeden *iuris tantum*, dat wil zeggen dat het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid met alle bewijsmiddelen mag worden aangebracht. Het medisch onderzoek vormt dergelijk bewijsmiddel.”

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Ernst van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 en van de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker haalt de motivering van de bestreden beslissing aan en betoogt dat die gebrekkig is omdat geen rekening werd gehouden met de door hem neergelegde bewijsstukken. Wat vooreerst het neergelegde geboortecertificaat betreft, verwijst de verwerende partij naar het gegeven dat het niet werd gelegaliseerd. Dat volstaat volgens verzoeker niet om het authentieke stuk alle bewijswaarde te ontfagen. Daarbij komt nog dat de legalisatie van een document een onderzoek inhoudt door de ambassade naar de authenticiteit van het document. Te dezen vond er een dergelijk onderzoek plaats door de afdeling van de Federale Politie bevoegd voor onderzoek naar valse documenten, hetgeen volgens verzoeker dezelfde finaliteit heeft als een legalisatie door de Belgische ambassade.

Wat het overgelegde paspoort betreft - waarvan verzoeker een kopie overlegde - bemerkt verzoeker dat het nooit moet worden gelegaliseerd om bewijskrachtig te zijn en de verwerende partij laat na te motiveren waarom dit bewijsstuk aan de kant werd geschoven. Verzoeker concludeert aldus dat, omwille van het bovenstaande, de verwerende partij niet kan worden gevolgd wanneer zij stelt dat de stukken die verzoeker heeft voorgelegd geen bewijskracht kennen.

Verzoeker stelt vervolgens dat de verwerende partij aanhaalt dat de bewijskracht van authentieke documenten niet verder reikt dan een vermoeden *iuris tantum*, waardoor het tegenbewijs met alle bewijsmiddelen mag worden aangebracht en dat het medisch onderzoek zo een bewijsmiddel zou vormen. Dat medisch onderzoek biedt volgens verzoeker geen honderd procent zekerheid omtrent zijn meerderjarigheid. Het spreekt immers van “een redelijke wetenschappelijke zekerheid”, hetgeen dus per definitie ruimte laat voor twijfel. Ook het begrip “waarschijnlijk” kan niet worden gelijkgesteld met zekerheid. Verzoeker concludeert daarop dat het medisch onderzoek dat geen honderd procent zekerheid biedt omtrent de meerderjarigheid van verzoeker, dan ook niet volstaat als tegenbewijs om de bewijskracht van zijn geboortecertificaat en zijn paspoort, waarvan de authenticiteit niet in twijfel wordt getrokken, onderuit te halen. De verwerende partij schendt aldus de zorgvuldigheidsplicht doordat zij onzorgvuldig te werk ging door een dergelijk medische onderzoek aan te wenden om de bewijskracht van authentieke documenten aan de kant te schuiven.

Verzoeker acht ook de motiveringsplicht geschonden nu de aangehaalde redenen niet volstaan om de beslissing te dragen.

Tot slot meent verzoeker dat ook artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 werd geschonden. Volgens verzoeker had de verwerende partij te dezen, nu het medisch onderzoek geen honderd procent zekerheid biedt, rekening moeten houden met de jongste leeftijd, zijnde die vermeld in de door hem voorgelegde authentieke stukken.

Beoordeling

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van het medisch onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Voorts wordt inzake de door verzoeker overgelegde documenten overwogen dat het medisch onderzoek door de wet is ingesteld als ultiem bewijsmiddel om de al dan niet minderjarigheid van de betrokkene te achterhalen, dat bovendien zelfs authentieke documenten conform artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht geen bewijskracht hebben als ze niet zijn gelegaliseerd en dat “voorts uit artikel 28 van het W.I.P.R. [volgt] dat de bewijskracht van authentieke documenten niet verder reikt dan een vermoeden *iuris tantum*, dat wil zeggen dat het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid met alle bewijsmiddelen kan worden aangebracht” en dat “het medisch onderzoek een dergelijk bewijsmiddel [vormt]”. Deze motivering verschaft aan verzoeker voldoende duidelijkheid over de determinerende motieven waarom de verwerende partij oordeelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet

(I) van 24 december 2002. Dit volstaat in het licht van de door verzoeker aangehaalde formelemotiveringsplicht. Aangenomen wordt overigens dat verzoeker de reden kent waarom hij niet aan die voorwaarden voldoet en waarom de door hem overgelegde overtuigingsstukken niet worden bijgetreden en dat hij er zich inhoudelijk kan tegen verweren, getuige hiervan overigens de inhoudelijke kritiek die verzoeker tegen de motieven in het middel aanvoert. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

In de mate dat de schending van de formelemotiveringsplicht wordt aangevoerd, is het middel niet ernstig.

7. Uit de ontwikkeling van het middel blijkt dat verzoeker ook aanvoert dat de motivering gebrekkig is omdat met de door hem overgelegde bewijsstukken, waarvan de Federale Politie de authenticiteit ervan niet in twijfel trekt, geen rekening wordt gehouden. Dit heeft betrekking op de materiëlemotiveringsplicht. De grief wordt dan ook vanuit dat standpunt onderzocht.

De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Luidens artikel 30, § 1, tweede lid, van het Wetboek van

Internationaal Privaatrecht, bevestigt de legalisatie van een authentieke akte slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. Voorts bepaalt artikel 28, § 2, van hetzelfde wetboek dat het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.

Zonder dat de Raad van State in deze stand van het geding moet onderzoeken of, zoals verzoeker betoogt, het door de Federale Politie uitgevoerde onderzoek dezelfde finaliteit heeft als de legalisatie van een buitenlands document, en zonder dat hij in deze stand van het geding moet onderzoeken of, zoals verzoeker betoogt, een kopie van een paspoort nooit moet worden gelegaliseerd, neemt de Raad van State in deze stand van het geding aan dat in elk geval de door verzoeker overgelegde, niet-gelegaliseerde, documenten niet meer bewijskracht kunnen hebben dan gelegaliseerde authentieke akten. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid in de door verzoeker overgelegde akten, mag aldus met alle bewijsmiddelen worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel. Anders dan verzoeker in het middel laat uitschijnen, dient de dienst Voogdij aldus het neergelegde geboortecertificaat en de kopie van zijn paspoort niet te laten primeren op de resultaten van het medisch onderzoek.

Uit wat voorafgaat volgt aldus dat de verwerende partij, door met verwijzing naar artikel 28 van het voormelde wetboek, te oordelen dat zelfs de bewijskracht van authentieke documenten niet verder reikt dan een vermoeden *iuris tantum*, dat het tegenbewijs met alle bewijsmiddelen mag worden aangebracht en dat het medisch onderzoek dergelijk bewijsmiddel vormt, niet tot een conclusie is gekomen die de grenzen van haar beoordelingsvrijheid te buiten zou gaan en waaruit schending van de materiëlemotiveringsplicht zou moeten blijken.

In de mate dat de schending van de materiëlemotiveringsplicht

wordt aangevoerd, is het middel niet ernstig.

8. Verzoeker bekritiseert ook de betrouwbaarheid van de wetenschappelijke zekerheid van het medisch onderzoek doordat het geen honderd procent zekerheid biedt omtrent verzoekers meerderjarigheid.

Naar luid van artikel 7, § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Zoals in de bestreden beslissing op wettige wijze wordt opgemerkt, heeft de wet zelf het medisch onderzoek als ultiem bewijsmiddel ingesteld wanneer twijfel bestaat over de leeftijd van de betrokkene.

Inzake verzoekers kritiek dat dit medisch onderzoek geen honderd procent zekerheid biedt, wordt opgemerkt dat de wetgever met de medische leeftijdstest niet de bedoeling had de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitsel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Te dezen luidt de conclusie van het medisch onderzoek dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid vaststaat dat verzoeker een leeftijd heeft van zeker ouder dan achttien jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Nog volgens deze conclusie ligt die waarschijnlijk nog hoger, hetgeen ook wordt toegelicht in die conclusie. Verzoeker beperkt zich inzake deze conclusie tot algemene kritiek en het in vraag stellen van de zekerheid van die eindconclusie, doch hij brengt ter zake geen concrete en wetenschappelijk onderbouwde elementen aan. Die kritiek en beschouwingen van verzoeker geven aldus weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de waarde van het gevoerde medisch onderzoek, maar verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat de verwerende partij in verband met de beoordeling van de vraag of verzoeker

minder dan achttien jaar oud is, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van haar op grond van het voormelde artikel 7 toegekende beoordelingsbevoegdheid te buiten zou gaan.

In de mate dat verzoeker ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, doordat de verwerende partij een dergelijk medisch onderzoek “waaruit geen 100 procent zekerheid blijkt”, aanwendt “om de bewijskracht van authentieke documenten aan de kant te schuiven”, doet verzoeker met die blote beschouwing blijken van een andere beoordeling van de zaak dan de verwerende partij. In het licht van het voormelde doel van dit medisch onderzoek en het concrete resultaat ervan in de voorliggende zaak, maakt verzoeker evenwel met dit louter persoonlijk standpunt niet aannemelijk dat de verwerende partij, door de bewijswaarde van het medisch onderzoek te laten primeren op de door verzoeker bijgebrachte stukken, tot een conclusie is gekomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de mate dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, is het middel niet ernstig.

9. Tot slot betoogt verzoeker dat ter bepaling van de “jongste leeftijd”, rekening moest worden gehouden met die vermeld in de door hem overgelegde stukken.

Naar luid van artikel 7, § 3, Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002, wordt in geval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek rekening gehouden met de jongste leeftijd.

Daarbij is de eindconclusie van het gevoerde medische deskundigenonderzoek bepalend voor die “jongste leeftijd”, en niet, zoals verzoeker voorstaat, de (jongere) leeftijd vermeld op door hem aangebrachte stukken. Te dezen moet worden vastgesteld dat uit de hiervoor weergegeven

formele motivering van de bestreden beslissing (*supra*, punt 3.2.) blijkt dat verzoeker “een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is”. De “jongste leeftijd” is aldus luidens dit onderzoek meer dan achttien jaar.

In de mate dat de schending van artikel 7, Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002 wordt aangevoerd, is het middel niet ernstig.

10. Het enige middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

11. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
twaalf september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer,
samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques